

A segítségpont

A fáradtságtól elnehezült testtel bóbiskolt az ideiglenesen kialakított regisztrációs pult előtt Zsófi az aznap éjszakára beosztott munkatársa mellett és hallgatta a kimerültségtől hangos szusszanásokat. Aznap már két szoba is megtelt.

Ajtónyitódás zaja töri meg a nyugodt éjszaka csendjét. A lélegzetek ritmikusságát elnyomja a belépőkhöz tartozó suttogások, halk beszédek összemosódott elegye. Zsófi felegyenesedik kissé kényelmetlenné vált székében, kinyújtóztatja elgémberedett tagjait és rápillant a mellette ülő középkorú nőre. Arcán fejtartó kezének lenyomata látható. A vasútállomásról érkezőket este 8 után, műszakjuk megkezdését követően elrendezték és most a nyugalom óráiban - várva a következőnek érkező vonatot - kissé megpihentek. Mindketten munka után jöttek ide. Ma este 8 órakor találkoztak először, jobban mondva tegnap este, hiszen már éjfél is elmúlt, az álmából felbolygatott és életre kelt laptop legalábbis ezt mutatja.

Ajtó záródás. Gurulós bőröndök kerekeinek összetéveszthetetlen hangja, kisgyermekek elégedetlen sustorgása. Zsófi immáron megpillantja az érkező családot. Egy édesanya két gyermekével. Egy idősebb néni is kíséri őket. Valószínűleg a gyermekek nagymamája. Egy ukrán szó és fejbiccentés. Valószínűsíthetően épp köszöntek. Majd az anyukából szavak gyors egymásutánjai hangzanak el. Egy szót sem értenek a hirtelen rájuk zúduló szóáradatból, Andi, Zsófi munkatársa is csak egy-egy szót ért meg, hiszen elmondása szerint ő még tanulta az iskolában az orosz. A két nyelv hasonlít, állította. Az őket megértő segítőt Zsófi hálásan feltekint, aki a család kérdéseire választ, aggodalmaira kevéske megnyugvást ad. Általános kérdéseket tesz fel nekik: "Hogy hívják őket?", "Honnan jöttek?", "Tudják-e merre tovább?", "Szükségük van-e bármire?". A tolmács segítő közreműködésével sikerül beregisztrálni a tíz perce érkező kis csapatot. Zsófi egy röpke pillanatra azt gondolja, hogy a most érkező csapat nem a háború elől - otthonukat és eddigi életüket hátra hagyni kényszerülő - menekülő emberek, hanem csak egy vidám - a munka és iskola fáradalmait kipihenni akaró - üdülni vágyó boldog család. Az apuka nem a háború miatt kötelezően besorozott férfi, akit a felesége, gyermekei lehet nem is látnak soha többé, hanem 5 perc múlva belibbene az ajtón, elnézést kérne a családjától és panaszkodna, mert távolabb talált csak parkolóhelyet. Zsófi int a családnak, hogy kövessék a

kijelölt ágyukhoz. A boldog család képének illúziója abban a pillanatban szertefoszlik fejében, hogy hátrapillant a családra annak érdekében, hogy megtudja mi okozza megtorpanásukat. És Zsófi szemei elé nem egy boldog család idilli képe tárul, hanem egy fáradt anya - folyosó közepén guggoló - kisfiát megnyugtatni igyekvő képe. Az édesanya kisfiához beszél, miközben másikkal anyja derekát öleli. Látni az édesanya szemében az eltökéltséget, hogy megnyugtassa sirdogáló kisfiát. Az anyuka összeszedi kevéske lelkierejét és kisfiáért egy halvány mosolyt varázsol arcára. A mosoly láttán a kisfiú makacssága felenged és a társaság újra elindul. Zsófi benyit az osztályterembe, amely tábori ágyakkal került berendezésre. Sötét van, de ő nem kapcsol villanyt, amennyire lehet szeretne halk lenni, hogy a korábban érkezőket fel ne keltse. A folyosóról beszűrődő fénycsík rávetődik egy kislány és kislányát átölelő anya alvó arcára. Zsófi megjed, hogy felébred a csöppség, de meg sem moccan.

Gurulós bőrönd kerekeinek hangja, sustorgás, beszélgetés. Zsófi még mindig az álmodó kislány zavartalan arcát figyeli. Hirtelen koppanásra felkapja fejét és körbenéz: az imént guggoló fiú ejtett el valamit, de egy lélek sem kel fel, továbbalussza álmát.

Ajtó zárodás. Az alvó kislány és édesanya arcára újra sötétség borul és Zsófi az ajtó előtt áll, kezét a kilincsen pihenteti és mellbevágja a felismerés: ezek az emberek milyen kimerültek lehetnek, ha egy család érkezésére sem kelnek fel.

Zsófi másnap elhalad egy régi iskola mellett. Rátekint és csak reméli, hogy nem sokan vannak benne és ez a lehetetlen helyzet, a háború hamar véget ér. Aztán meggyorsítja lépteit, hiszen reggel fél nyolckor kezdődik a munka, a Záhonyi Járási Hivatalban várják az ügyfelek és remélik, hogy ügyes-bajos dolgaikat majd közösen megoldják.

Egy határmenti kisvárosban áll egy régi iskolaépület. Szébb napjaiban reggelente visítózó, pirospozsgás arcú gyermekek szaladtak be kapuin és távoztak fejükben telis-tele új információkkal. Most ez az épület nem a tanulni, fejlődni vágyó gyermekeket fogadja be, hanem ebben a nehéz időszakban oltalomra vágyó menekülteket. Az épület falai immáron gyereknevetés helyett az ajkakat leggyakrabban elhangzó szót, a "paszibát" veri vissza.